Melchizedek, De Grote Vorst En Koning

Morgen, vrienden. Ik ben zeker blij om hier vanmorgen te zijn op deze prachtige wintermorgen— de zon schijnt helder, onze harten zijn blij. Terwijl ik daar zat met eerwaarde meneer Beeler, terwijl hij bandopnames maakte van de nederdaling van de Heilige Geest in het gebouw en de mensen die zich verheugden en de kinderen blij. We zijn dankbaar dat wij leven en dat wij hier zijn onder degenen die vandaag naar de diensten kunnen komen. Nu, we zijn dankbaar voor eenieder van u.

2 En als de zaalwachters daar achterin—als iemand binnenkomt, hebben ze hier enkele stoelen waar ze andersom tegen het altaar kunnen zitten, en nog een deel van een bank hier vooraan ook nog, als—als mensen wat later binnenkomen.

3 Nu, volgende week beginnen we nu aan de jaartournee: weer een wereldtournee. En het begint aanstaande . . . op de—de 12e, dat is komende woensdag, in Chicago, in de Filadelfia-gemeente, en . . . met de campagne. En dan, neem ik aan, vanaf daar zullen we . . . vanmorgen, vanaf . . . Beginnend op 3 februari beginnen we dan in Lubbock, Texas, in het—het Cotton Bowl Auditorium daar, in Lubbock, Texas. Vervolgens van daaruit naar Phoenix. En daarna naar de veetentoonstellingshal tussen Los Angeles en South Gate in Californië. En dan, zo de Here wil, willen we van daaruit naar Honolulu gaan.

4 Nu, ik waardeer zeker al de mensen die bidden. Als ze de Here elke dag een klein gebed zouden vragen voor mijn—mijn gezondheid. Ik . . . U zult aan deze kant van de eeuwigheid nauwelijks weten hoezeer ik op u reken, dat u voor mij bidt als ik weg ben.

5 Ik was dankbaar dat ik broeder Tommy vanmorgen hoorde, in zijn getuigenis, over hoe God, met Zijn armen open, altijd bereid is om je te ontvangen. Ongeacht wat je hebt gedaan, staat Hij er nog steeds met uitgestrekte armen om elke berouwvolle ziel te ontvangen die tot Hem komt, ongeacht wat je hebt gedaan of hoe groot de zonde is. Hij is altijd bereid om te vergeven. God zegene u, mijn jonge broeder.

6 Nu, ik heb de resultaten van de samenkomst van afgelopen zondag opgemerkt, de mensen voor wie gebeden werd. We hebben korte gesprekken in besloten kring om de mensen . . .

7 Ik zeg het jullie: ziet u, vrienden, de reden dat wij hier geen genezingsdiensten hebben— u begrijpt het wel—wij hebben niet genoeg ruimte om voor de mensen te zorgen. Zo is het nu

eenmaal. Het wordt nooit aangekondigd, de genezingsdiensten hier in de tabernakel, hoewel we elke keer dat ik hier ben voor de zieken bidden.

8 En zalen zijn moeilijk te vinden, enzovoort. En u buitenstaanders die hier uit verschillende delen van het land komen: er zijn niet zo veel volle Evangeliemensen in de buurt, of hoe dan ook hier in de omgeving. Maar de . . . Niet iedereen die de samenkomsten sponsort, of die samenwerkt in de samenkomsten, liever gezegd, zijn volle Evangeliemensen, omdat er velen van hen zijn van verschillende kerken. Wij proberen geen bepaalde kerkorganisatie te vertegenwoordigen. Alleen proberen wij met Gods hulp de Here Jezus Christus te vertegenwoordigen en—en staan open voor allen—iedereen.

9 Ik merkte afgelopen zondag dus in de zaal op dat er een—een kleurlingbroeder was, die zich een paar maanden geleden pas had bekeerd, en zijn geliefde vrouw. En zij was invalide, gebruikte een stok. En hij had een vreselijke hernia. En toen ik onder vier ogen met hem sprak in het kantoor van de diakenen, tijdens een privégesprek, want hij had op voorhand gebeld en een afspraak gemaakt—elke zondag hebben we er een bepaald aantal die we elke zondag kunnen ontvangen. Ik . . . en voelde, toen ik daar zat, en de inspiratie van de Heilige Geest, wel, . . .

10 Een dame die daar net weg was gegaan, ze liep op krukken, en die . . . ging weg en liep er zonder.

11 En deze man, die werkelijk in de Here Jezus geloofde, wel, er werd voor hem gebeden—had een ernstige vreselijke hernia. En ik vertelde hem, ik zei: "Nu, die hernia zal nu meteen beginnen te krimpen om terug te gaan naar de juiste plaats." Ik zei: "Nu, als het—als het teruggaat, let er dan op als het teruggaat, en het zal u meer geloof geven."

12 Ziet u, geloof moet op iets gebaseerd zijn, niet alleen op mythische gedachten. Het moet een basis hebben om op te steunen; geloof moet dat hebben. En dat is de reden dat wij geloven dat het Woord van God goddelijke genezing onderwijst, bevrijding van de ziel, bevrijding van het lichaam; en we baseren het op Gods eeuwige Woord.

13 En ik zei tegen de broeder: "Nu, zodat u zou weten dat ik u de waarheid heb verteld . . ." Want toen ik hem vóór mij in het visioen zag, zei ik: "Neem, als u naar huis gaat, en span rond die hernia een koordje, en meet het op. En knip dan dat koordje af—en kom er niet meer aan tot volgende zondag. En voordat u hierheen komt, neem dan dat . . . neem nóg een koordje, en wikkel dat erom heen, en breng mij het verschil hoeveel de koordjes zijn ingekrompen."

Hij zei: "Ik zal het doen."

14 Wel, hier is het koordje—een kleine vier centimeter dat afgeknipt is, zó. Hier zit de man; de man . . . gewoon zodat u kunt zien dat . . . wat er is gebeurd.

15 Nu, er is iets gebeurd. Ik heb nog nooit in mijn leven meegemaakt dat God ooit iets zei, of het vertelde, door een visioen of een openbaring, zonder dat het precies zo uitkwam als God het had gezegd, ziet u—precies zo.

16 Zijn vrouw, toen ze afgelopen zondag aankwam, liep met behulp van een kruk, of stok—wandelstok. En ik zag haar vandaag. Zij . . . zij kon daar niet lopen, nog nauwelijks. Zij . . . Ik vertelde haar dat de Here haar gezond zou maken. Zij had een—een ledemaat dat verstijfd was. En ik zag haar naar voren lopen—ze had haar wandelstok onder haar schouder geplaatst. En hier is ze vandaag.

17 [Een zuster zegt: "Prijs de Here. Ik ben de dame."—Red.] Er—er is nog een dame, nog een, uit . . . Wie? Dat was . . . Ze was in zo'n toestand, met zoveel aandoeningen, afgelopen zondag, en kreupel. En ze woont ver weg ergens in de buurt van Georgetown, nietwaar, dame, of ergens daar in de omgeving? ["Georgetown, Indiana."] Georgetown, Indiana.

Ze zei: "Maar broeder Branham, ik ben oud."

18 Ik zei: "Maar Abraham was dat ook, een stuk ouder dan u, toen het hem werd gevraagd om iets te geloven dat onmogelijk was." En ze aanvaardde het, en daar is ze.

19 En hier is de andere dame die vlak achter de dame zit waar ik het over had, vlak achter haar man hier. De kleurling dame zit híér; en de andere dame dáár.

20 De koordjes, als bewijs. De kruk is weg, als bewijs. Jezus Christus leeft en heerst, als ultiem bewijs dat Hij uit de dood is opgestaan en vandaag bij ons is. Hoe danken we Hem vanuit het diepst van ons hart dat Hij nog steeds leeft. Hij is niet dood. Hij stond op uit de dood en leeft vandaag onder stervelingen, altijd bereid, machtig om ver boven alles te doen wat wij zouden kunnen doen of denken. Wij prijzen Hem met heel ons hart voor Zijn trouwe goedheid jegens ons.

21 Nu, kijk of er . . . Zijn er daarbinnen meer banken? [Broeder Neville zegt: "Er staan een paar groten daar achterin."] Goed. Ze hebben wat meer die we hierheen kunnen brengen en op het podium kunnen zetten als u dat wilt.

22 Nu, voor de zondagsschoolles zullen we . . . Het is mij ten deel gevallen om wat les te geven tijdens de zondagsschoollessen. En we gaan, als God het wil, proberen een onderwerp af te ronden dat we een paar dagen geleden begonnen zijn hier in de—de kerk, een paar zondagen geleden.

23 En nu, broeder Junior, misschien kunnen ze . . . Ik vraag me af of u niet liever hier op het podium zou willen zitten en enkele

dames daar . . . Misschien kunt u het hier naar achteren brengen en zou dat beter zijn dan het vooraan te doen. En zodra de zondagsschoolklas in die ruimte uit is, zullen er wat meer stoelen ter beschikking zijn.

24 Nu, als iemand die . . . misschien iemand die hier van de kerk is. Misschien is het een beetje gênant voor vreemden om vooraan te komen. Maar als iemand die van de kerk is, als ze die plaatsen vooraan zouden komen innemen, zou dat waarschijnlijk plek vrijmaken voor iemand anders als ze binnenkomen.

25 Nu, vandaag bestuderen we Gods gezegende Woord in . . . Als u zich de vorige boodschap herinnert, was het in het boek Hebreeën.

26 Het is geweldig, om het Woord van God te bestuderen! Het geeft ons eeuwig leven. Jezus zei: "Onderzoek de Schriften, want daarin denkt u eeuwig leven te hebben. En zij zijn het die van Mij getuigen." En wat is het heerlijk te weten dat Hij ons gezegend heeft door ons het levende Woord te geven. God is in Zijn Woord.

27 Nu, sla allemaal uw Bijbel open bij Hebreeën het 7e hoofdstuk.

28 En we zullen proberen vanmorgen niet te veel tijd te nemen, maar slechts een korte verheerlijking van Christus door het Woord, zodat we u mogen laten zien wat Hij is en waarom we hier vandaag zijn, waarom het Christendom is wat het is, door over het Woord te spreken. "En geloof komt door het horen, het horen door het Woord van God." Het Woord!

29 Nu, wij kunnen de bladzijden nemen en ze zó openslaan. Maar er is alleen Eén die het Woord kan openen; dat is Christus. Want ze zagen Hem in het visioen als: "Het Lam, geslacht vanaf de grondlegging van de wereld," toen Johannes keek. En er was niemand in de hemel die waardig was om het Boek te openen, of die het kon, of die zijn zegels kon losmaken. En hij zag een Lam, alsof het geslacht was vanaf de grondlegging van de wereld, die kwam en het Boek nam uit de rechterhand van Hem die op de troon zat en het Boek opende en de zegels losmaakte.

30 Nu, Hij is de Auteur van het Boek. Zullen we even tot Hem spreken voordat we het Boek openslaan.

31 Onze lieve hemelse Vader, met harten vol diepe liefde komen wij vandaag om onze lof en dankzegging aan Uw glorieuze naam te brengen. Zo indachtig aan ons zijnde: "Want toen wij nog zondaars waren, is Christus in onze plaats gestorven, de onschuldige voor de schuldige; en droeg de zonden van ons allen op zich en nam ze weg," en betaalde de hoogste prijs; stelde God tevreden. "En stond weer op tot onze rechtvaardiging, vandaag gezeten aan Zijn rechterhand en leeft nog steeds om voorspraak te doen op onze belijdenis." O, hoe wij U danken voor deze vaste hoop die wij hebben! Als alles om ons heen bezwijkt, zelfs dit

sterfelijk leven, zijn onze harten gericht op die eeuwige, zalige hoop.

32 Velen hier zijn vanmorgen behoeftig, Vader, betreffende hun geest en hun ziel. Wij bidden dat U de mensen red die nog niet gered zijn. Sta het toe, Here. Geef een nauwere wandel aan degenen die onverschillig tegenover U staan. En wij bidden dat U iedereen geneest die ziek is, zodat vervuld mag worden wat door onze Here zelf werd gesproken: "Deze dingen, die Ik doe, zult gij ook doen." En dat Hij zei dat wij "de gehele wereld in moeten gaan en het Evangelie prediken; de handen op de zieken leggen, en zij zullen herstellen."

33 En om hier in dit kleine gebouw vanmorgen vele mensen te zien die een paar dagen geleden nog op krukken liepen en er vandaag normaal zonder lopen— opgericht en staande gehouden door de ondersteuning van de eeuwige armen van onze Here Jezus Christus—en lopen! Degenen die stervende waren aan kanker, zijn hier gezond. Uw dienaren, de artsen, die verklaren dat ze het niet meer kunnen vinden. Dat het weg is. Wij danken U voor deze dingen.

34 Vergeef ons onze tekortkomingen en vul onze harten met liefde. Spreek nu tot ons door Uw Woord, want wij vragen het in Zijn naam. Amen.

35 Even een korte terugblik om de strekking van onze les van de Schrift vanmorgen naar voren te brengen. Het is . . . We hebben het gehad over de zekerheid van de hoop die in ons is—hier prachtig weergegeven in de Hebreeënbrief. Nadat we hebben gelezen hoe God in het verleden met Zijn volk, Israël, omging, dan zien we dat de belofte ook aan ons is gegeven: het geeft ons een grote zekerheid als we zien dat al die dingen die destijds in die dagen gebeurden, voorbeelden waren van wat God vandaag voor ons, voor Zijn gelovige kinderen doet.

36 En nu, even een korte terugblik op de les van afgelopen zondag uit het 6e hoofdstuk van Hebreeën. We beginnen hier rond het 12e of 13e vers.

Want toen God aan Abraham de belofte deed, omdat hij bij niemand groter kon zweren, zwoer hij bij zichzelf:

37 Ik ben er zeker van dat de klas zich kan herinneren hoe we dat hebben doorgenomen, gezien hebben wat God had gedaan, hoe Hij Abraham had beloofd dat Hij hem dit verbond zou geven en het met hem en zijn zaad voor altijd te laten gelden.

38 En God zwoer bij een eed. En wie bij een eed zweert, zweert bij iemand groter dan zijzelf. God had dus niemand groter dan Hemzelf om bij te zweren, dus zwoer Hij bij zichzelf dat Hij dit verbond met Abraham na zou komen. Hoe vast dan is het fundament, gij heiligen des Heren!

39 Als we dit onderwerp vandaag heel nuchter en kalm benaderen, zonder opgewonden te raken . . . Geloof raakt nooit opgewonden. Geloof overhaast zich nooit. Geloof weet waar het over spreekt.

40 U hebt onze Meester nooit ergens opgewonden over gezien. Toen Hij bij het graf van een dode stond, was Hij net zo kalm als toen Hij op de berg zat en over Jeruzalem uitkeek.

41 Toen Hij daar stond op een woelige . . . op een schip op de woelige zeeën, heen en weer geslingerd door de golven, was Hij zo volkomen rustig in God, dat Hij er niet eens genoeg aandacht aan schonk om wakker te worden. Altijd onbewogen is wat geloof is.

42 Nu zien we hier dat de reden dat we onbewogen kunnen zijn, is omdat het aan onze vader Abraham en aan zijn kinderen werd gegeven. En God, die de belofte gaf, zwoer bij een eed dat Hij het zou bevestigen en na zou komen. En dat heeft Hij gedaan.

43 En we zien dat de kinderen van Abraham geen Joden in uiterlijke zin zijn, wat de stam was van . . . uit het geslacht van Abraham. Maar door Abraham kwam Izaäk; door Izaäk kwam Christus; door Christus, zegende de wereld. Want er stond: "Aan Abraham en zijn záád, hetwelk Christus was." En dat daardoor alle stammen van de aarde in dit verbond zouden worden opgenomen.

44 En het verbond werd onvoorwaardelijk aan Abraham gegeven. Niet: "Abraham, als u een bepaald iets doet, zal Ik *dit* doen." Maar: "Ik heb het reeds gedaan." Ziet u?

45 Het is niet wat wij doen; het is wat Hij voor ons heeft gedaan. Niets wat wij zouden kunnen doen om iets te verdienen. Hoe zouden wij, de onrechtvaardigen, ooit iets kunnen doen om iets te verdienen in de ogen van de grote Jehova God, en Zijn grote opperste heiligheid? Ziet u? Wij . . . het enige wat we kunnen doen is het accepteren en dankbaar zijn voor wat Hij reeds voor ons heeft gedaan. O, het is zo simpel. Nietwaar?

46 En ik ben ervan overtuigd dat mensen vaak, in hun denken, dat ze proberen van goddelijke genezing enzovoort een groot iets te maken waar je naar moet uitstrekken, héél ver weg: "Als ik er alleen maar bij kon komen!"

47 Kunt u zich voorstellen dat Jezus zei: "Laat Mij nu Mijn geloof nagaan en zien of Ik genoeg geloof heb om dit te doen. Kijken of Ik een tijdje moet vasten, om te zien of Ik genoeg geloof heb om dit te doen"? Hij was zich volkomen onbewust van het geloof dat Hij had. Hij sprak het gewoon uit en wist dat het zo zou zijn.

48 Net zoals jullie vandaag van huis zijn gekomen. Jullie willen waarschijnlijk weer naar jullie huis terugkeren. Hebben uw vrouw of uw geliefden gezegd: "Ik ben ergens kort na de middag weer terug." Hoe weet u dat dat zo is? U vraagt zich niet af: "Heb

ik wel genoeg geloof om naar huis te gaan? Heb ik wel genoeg geloof om mijn auto te rijden?" U draait gewoon onbewust uw sleutel om, rijdt weg en gaat naar huis. Ziet u? Het is het onbewuste geloof dat het doet.

49 Zo is het in Christus. We zeggen gewoon onbewust: "Dat is Zijn Woord. Dat maakt het gewoon vast. Meer is er niet aan," en gaan verder. Dat is hoe ze gezond worden.

Nu: "God, die bij zichzelf zwoer—niemand groter."

50 We zullen opschieten en ter zake komen, want ons onderwerp vandaag gaat over Melchizedek: *Melchizedek, de grote Vorst en Koning*.

51 Nu, er staat in het 14e vers:

Zeggende: Waarlijk zegenende zal Ik u zegenen, en vermenigvuldigende zal Ik u vermenigvuldigen.

52 Want Hij zou zich vermenigvuldigen onder elke natie. En het Evangelie, door Christus. . . Nu, het kon onder de bedeling van de wet niet gedaan worden, omdat die niet zo ver reikte; alleen tot de besnedenen, en dat was de Jood. Maar in het rijk van de Heilige Geest heeft Hij íéder hart besneden, ziet u, álle naties. Hij zou Abraham vermenigvuldigen tot in alle naties.

En zo heeft hij, nadat hij geduldig had volhard, de belofte verkregen.

53 Hoe we daar bij stilstonden—hoe "Abraham geduldig volhardde". *Volharden* is te zien—wat?—de onzichtbare God, alsof Hij zichtbaar vóór hem stond. "En na zijn volharding, nádat hij het had doorstaan, de harde strijd, erfde hij de belofte."

54 Nou, is het niet vreemd? Het lijkt alsof God gewoon Zijn hand naar hem had kunnen uitstrekken en hem meteen de belofte had kunnen geven en het werk meteen had kunnen doen. Hij had het kunnen doen.

55 Hanna, toen zij in de tempel was en zij aan het bidden was. En Eli kwam haar tegemoet en dacht dat ze dronken was. En ze zei: "Ik ben niet dronken, maar ik bid dat God mijn smaad zal wegnemen."

Hij zei: "De Here God geve u uw—uw verzoek."

56 Nu, God had kleine Samuël direct in Hanna's armen kunnen leggen. Dat weten we allemaal. Hij is een Schepper van alle dingen, spreekt het gewoon in bestaan. Hij had het direct in Hanna's arm kunnen leggen. Maar in plaats van dat te doen, duurde het de gebruikelijke negen maanden voordat de kleine baby geboren werd. Hij had het terstond kunnen doen, maar Hij deed het niet terstond. Hij gaf haar gewoon de belofte. En zij erfde de belofte.

57 Toen God Mozes vertelde, toen hij op weg ging om naar het beloofde land te gaan: "Heel die belofte," zei Hij, "die Ik

Abraham jaren geleden gaf— het is helemaal ommuurd, met Filistijnen en allerlei machtige mensen daar, krijgers." Hij zei: "Nu, het is allemaal van u." Daar waren de Amorieten, de Hevieten, en de Perizzieten, en al die daar, en de Hevieten, Jebusieten, Filistijnen, alles in Palestina. Nu, God zei: "Ik heb het u gegeven. Het is van u. Ga nu en neem het in bezit."

58 O, ik hoop dat u het ziet, mensen. Het is iets dat ik u duidelijk wil maken, om uw geloof te brengen waar het thuishoort. Veel mensen kunnen, merk ik . . . Ze hebben geloof, als ze alleen maar wisten hoe ze het in de praktijk kunnen zetten.

59 Toen Benjamin Franklin voor het eerst elektriciteit ontdekte, zei hij: "Ik heb het. Ik heb het." Maar hij wist niet wat hij had.

60 Toen kwam Thomas Edison en zei: "We kunnen er iets mee doen." En het maakte hem niet uit hoe lang het duurde—hij probeerde tienduizend draden uit. Maar uiteindelijk vond hij een draad die de elektronica, of de elektriciteit, door de draad kon geleiden. Hij wist dat het een kracht was en dat die kracht tot ons nut zou werken.

61 En nu hebben we redding gevonden, die ons van zonde zal redden; die de slechtste vrouw of man zal nemen, dronkaard, prostituee, en hen een kind van God zal maken. Welnu, datzelfde geloof . . . Diezelfde kracht die een gevallen man of vrouw daaruit zal oprichten, zal op vele verschillende manieren voor ons werken. Het zal ons lichaam genezen, als u maar de juiste benadering kunt vinden. U moet erachter komen hoe je het moet doen.

62 Stel dat ik een—een boerderij had op *deze* heuvel, vol met goede maïs, en die bijna dood is door gebrek aan water. En aan *deze* kant van de heuvel heb ik een artesische bron. Wel, ik kan die artesische bron het water niet *hierheen* laten spuiten en deze kant van de heuvel op, om het te bevloeien. Maar ik moet dat terrein in kaart brengen en uitzoeken hoe dat water kan stromen en zijn eigen loop kan volgen om daaromheen te komen en dat gewas te bevloeien. Het zal lukken als ik het maar in zijn eigen loop laat stromen.

63 En dat is hetzelfde met de Heilige Geest en Gods belofte. Als wij het gewoon zijn gang zouden laten gaan, en wij niet in de weg gaan staan, onze twijfels er niet in gooien, omdat *dit* niet gebeurde en *dat* niet gebeurde. Laat Gods Heilige Geest Zijn werk maar doen en vertrouwt u op de belofte, dan zal het precies doen wat God zei dat het zou doen.

64 Abraham was een oude man, honderd jaar oud, toen God aan hem verscheen in de naam van de almachtige God. De "Almachtige" daar komt van het Hebreeuwse woord *El Shaddai*, wat "de boezem of borst van een vrouw" betekent. Nu, hij was oud, zijn kracht was op. Maar *El Shaddai* is de Almachtige, "de Krachtgever". En het enige wat Abraham hoefde te doen om deze

belofte te verkrijgen, was zich op die belofte neerleggen. Met andere woorden: zoals de baby bij zijn moeder; en drinken van de moeder—kracht voor de baby.

65 En wij doen hetzelfde wanneer wij tot God komen en Zijn belofte zien. Wij leggen ons gewoon dicht tegen Hem aan en putten uit Zijn Woord de kracht van God— die op Zíjn wijze wordt gegeven; zonder op ons eigen verstand af te gaan, maar geloven het gewoon.

66 "Nadat hij had volhard, verkreeg hij de belofte." O, daar hou ik gewoon van! Nu, hetzelfde geldt voor verlossing, evenzo geldt het voor goddelijke genezing. Hoe God, in Zijn grote liefde en oneindige barmhartigheid, het ons gaf! Nu:

> *Zeggende: Waarlijk . . . zal Ik u zegenen, en . . . u vermenigvuldigen.*
>
> *En dus, nadat hij geduldig volhard had,* verkreeg *hij de belofte.*

67 16e vers:

> *Want de mensen zweren waarlijk bij een grotere; en* de *eed* is een *bevestiging*, bevestigd, *is hun als een einde aan alle tegenspraak.*

68 Met andere woorden, als de eed gezworen is, dan is dat het einde van alle dingen. Als u komt en zegt: "Broeder Branham, ik, als een Christen, leg mijn hand op de Bijbel en zweer plechtig dat ik een bepaald iets zal doen. Als God mij laat leven om het te doen, zal ik het doen." Goed. Dan is dat voor mij het einde van elke twijfel. Ziet u? U hebt mij gezworen dat u het zou doen.

69 En God zwoer aan Abraham dat Hij dit verbond met hem en zijn zaad voor altijd na zou komen. God zwoer bij zichzelf dat Hij het zou doen. En door dat te doen . . .

70 Onder de oude wet, als u een eed aflegde onder de oude wet, slachtte u een dier, sneed het in tweeën. En dan stonden de twee mannen, over wie de eed werd afgelegd, tussen het dier in, en ze schreven op een stuk papier een bepaalde overeenkomst. En dat stuk papier werd doorgescheurd en aan de ene en aan de andere man gegeven. En ze legden een eed af boven dit dode dier dat als zij dat verbond tussen hen verbraken, laat hen dan als dit dode dier zijn.

71 Dus God, omdat Hij bij niemand anders kon zweren, zwoer Hij bij zichzelf, en Hij legde de eed af over het lichaam van de Here Jezus Christus, het hebbende voorzien in een schaduwbeeld. En in het verbond, toen Hij Christus naar Golgotha bracht, scheurde Hij Zijn lichaam en ziel uiteen. En Hij richtte Zijn lichaam op om aan Zijn rechterhand te zitten en stuurde de Heilige Geest terug om in de Christen te zijn, om hier in de gemeente hetzelfde te doen als wat Hij in Christus deed toen Hij hier op aarde was. En daarmee bewees Hij dat Hij ons

in de laatste dagen zal opwekken om met Hem te zitten en met Hem in Zijn Koninkrijk te zijn.

72 En om vandaag dezelfde Heilige Geest te zien, die op Jezus Christus was, werkzaam in de gemeente, die alles bevestigt wat God heeft gezegd! Wat bouwt dat een wonderbare hoop in ons op; te bedenken dat wij Zijn kinderen zijn en gezegend worden door Zijn tegenwoordigheid! En nu is Hij hier bij ons als het onfeilbare bewijs dat Hij de Here God is, die de belofte aan Abraham deed.

73 Nu, luister naar het 17e vers.

> *Waarin God, omdat Hij de erfgenamen van de belofte des te overvloediger de onveranderlijkheid van Zijn raadsbesluit wilde tonen, dit met een eed heeft bekrachtigd;*
>
> *Opdat door* de *onveranderlijke dingen, waarbij het onmogelijk is dat God zou liegen, wij een sterke vertroosting zouden hebben, wij die de toevlucht genomen hebben, om ons vast te klemmen aan de hoop die voor ons ligt;*

74 Wat een wonderbare belofte: "Twee onveranderlijke dingen!" God kan niet liegen en God zijn. Nu, als God hier een belofte in Zijn Bijbel heeft gedaan . . . wij geloven dat de Bijbel het onfeilbare Woord van God is. En als God een belofte heeft gedaan in deze Bijbel, hebben we deze troost en weten we dat het onmogelijk is voor God om te liegen. Daarom, wanneer wij zien dat Hij het in de Bijbel beloofde, geloven we het, ziel, lichaam en geest. Het is onmogelijk voor Hem om te liegen. Nu, als er enige fout is, ligt het in ons, niet in God. Want God is aan Zijn Woord gebonden, want Hij heeft bij Zijn Woord gezworen. O, tjonge!

75 Ik ben ervan overtuigd dat, wanneer we het in dát licht bekijken, de dingen een andere vorm en betekenis krijgen dan voorheen. Genezing van het lichaam wordt geen verzinsel; het wordt een werkelijkheid. De doop van de Heilige Geest wordt geen emotionele, opgewerkte gebeurtenis. Het wordt een werkelijkheid van de inwonende tegenwoordigheid van de Here Jezus Christus om het leven te veranderen.

76 Een paar avonden geleden, in een gebedssamenkomst, zei een man tegen mij: "De Heilige Geest werd niet gegeven . . . Alleen aan de tien, of de twaalf, op de dag van Pinksteren."

77 Ik zei: "Wel, hoe zit het dan met de honderdtwintig die daar tegelijkertijd waren die het ontvingen? Wat dan in het huis van Cornelius, toen de heidenen het ontvingen? Drieëndertig jaar later, toen Paulus de—de baptisten vroeg of zij de Heilige Geest hadden ontvangen sinds zij geloofden en hij zijn handen op hen legde en zij de Heilige Geest ontvingen. Toen Hij de gemeente van Korinthe in orde stelde, 'heeft Hij ook in de gemeente gesteld:

apostelen, profeten, leraars, evangelisten, gaven van genezing', en al die wonderbare gaven, jaren en jaren na Pinksteren."

78 Dan geldt het vandaag voor elke gelovige. "Ga heen in de gehele wereld en predik het Evangelie aan alle schepselen." Hoe ver? "De gehele wereld." Hoeveel? "Alle mensen." "Wie gelooft en gedoopt is, zal worden gered; wie niet gelooft, zal worden veroordeeld. En deze tekenen zullen hen volgen die geloven: in Mijn naam zullen zij duivelen uitwerpen en de zieken genezen, enzovoort."

79 Daar hebt u het. Het is Gods belofte dat Hij gezworen heeft het te doen. Het maakt niet uit hoeveel er opstaan en het proberen te vervalsen of na te bootsen, hoeveel dingen er opkomen om het te proberen tegen te spreken of het neer te halen, het zal voor immer blijven doorgaan, want God heeft bij zichzelf gezworen dat Hij zich eraan zou houden. Als ik nalaat om het te prediken en tekortschiet, zal God iemand in mijn plaats doen opstaan om ermee door te gaan. Als u nalaat om het te geloven, zal er iemand zijn die in uw plaats stapt om het te geloven in plaats van u, want God heeft gezworen dat Hij het zou doen. O, wat een troost geeft dat ons!

80 En het mooie eraan, mijn Christenvriend, is te bedenken dat we er nu het bewijs van hebben. We hebben het hier in zegening. We hebben het in kracht. We hebben het in wonderen. We hebben het in tekenen. We hebben het op een foto. We hebben het op iedere wijze waarop God het beloofd heeft, zelfs meer dan dat Hij beloofd heeft het ons te geven. En het is onfeilbaar de waarheid. De waarheid, niet van de mens, niet de waarheid van een of andere leraar of filosoof, maar het is de waarheid van de almachtige God. En wat een hoop geeft het ons! Geen wonder dat we kunnen zingen:

> Mijn hoop is op niets minder gebouwd
> Dan op Jezus' bloed en gerechtigheid;
> Wanneer alles om mijn ziel heen bezwijkt,
> Dan is Hij al mijn hoop en steun.
>
> Want op Christus, de vaste Rots, staan wij;
> Alle andere grond is zinkend zand.

81 Of het nu populariteit is, of het onze kerk is, of het onze vrienden zijn, met wie we omgaan, wie het ook mag zijn— of het nu onze dokter is, of het onze priester is, of het onze prediker is: alle andere grond is zinkend zand. Christus alleen! En ieder mens die ooit iets heeft bereikt op dit grote strijdtoneel, zijn mannen en vrouwen geweest die alleen stonden op die overtuigingen. Toen alles om hen heen faalde en instortte, bleven zij alsnog staan.

82 Abraham Lincoln van weleer was ervan overtuigd dat hij gelijk had. Hij stond alleen, op zijn overtuigingen, maar hij bewees het en verzegelde zijn getuigenis met zijn eigen bloed.

83 Jezus Christus stond alleen in Zijn dagen, als een voorbeeld dat ieder mens, op zijn overtuigingen van Gods eeuwige waarheid, die zijn stelling positioneel zal innemen en stand zal houden, alleen zal staan. Maar niet alleen: met God! De onzichtbare Metgezel, die ons volgt op de levensreis, door de schaduwen van de valleien van de schaduwen des doods en de eeuwigheid in: Hij zal nog altijd met ons meegaan en God zijn.

84 Waarop is onze hoop dan vanmorgen gebouwd? Want God heeft Abraham gezworen dat Hij het zou doen. Zwoer niet alleen aan Abraham, maar aan ieder van zijn zaad. Wie is het zaad? Dat zijn . . . U die de uitnodiging hebt gehad om tot de Here Jezus Christus te komen—het zaad van Abraham . . . Zeker zijn er mensen die niet geroepen zijn. Maar aan ieder van u die hier vanmorgen is die de roeping gehad heeft.

85 Waarom bent u hier vanmorgen in de kerk? Iets heeft u gezegd te komen. U weet dat het niet de vijand was—om u iets verkeerds te laten doen; u iets verkeerds te laten doen, om naar de kerk te komen. Dat zou u niet kunnen. Wanneer u naar de kerk komt, doet u iets goeds.

86 En Jezus zei, in Zijn eigen Woorden: "Dat niemand tot Mij kan komen, tenzij Mijn Vader hem trekt. En allen die komen, Ik zal hun eeuwig leven geven en hem doen opstaan in de laatste dagen." Bedenk eens: aan elke persoon die op de uitnodiging van de Here Jezus Christus komt, is eeuwig leven beloofd—en de opstanding in de laatste dagen; door de Jehova God, die door een eed zwoer dat Hij het zou doen en Zijn Zoon zou zenden en het Woord bevestigde. En Hij zwoer dat Hij het zou doen, gaf het als een voorafschaduwing aan Abraham, vervulde het in Jezus Christus—wekte Hem op!

Levend hield Hij van mij; stervend redde Hij mij;
Begraven droeg Hij mijn zonden ver weg;
Opgestaan rechtvaardigde Hij voor immer om niet:
Eens zal Hij komen—o, heerlijke dag!

87 Daar hebt u het. Onze rechtvaardiging! Elke keer dat u de kluiten op de kist hoort vallen en men zegt: "As tot as en stof tot stof, aarde tot aarde," ziet ons geloof uit naar een ander land ginds, naar waar een leeg graf is; dat op een heerlijke dag Hij die beloofde te komen, zál komen. En net zo zeker als Jezus uit de dood is opgestaan, zullen wij met Hem opstaan in de opstanding. Wat een prachtige hoop hebben wij!

88 Nu, vlug verder. Onze tijd zal om zijn voor we het weten. Nu, ik geloof dat het het 19e vers is.

Welke hoop wij hebben als een anker van de ziel, hetwelk zeker en vast is, . . . ingegaan *tot in hetgeen achter het voorhangsel is;*

89 Het anker van onze ziel, dat het voorhangsel is ingegaan, voorbij het voorhangsel, en verankerd is!

90 Weet u, een schip soms . . . Militairen en dergelijke weten dat en u die op zee bent geweest. Als de golven echt te hevig tegen de boot beginnen te slaan, gaan ze voor anker. En er zit een lijn aan waarmee het wordt neergelaten, die het vasthoudt. En het mag de boot dan *deze* kant op en *die* kant op laten slingeren, maar dat anker houdt hem vast. Het anker! Zij kunnen nergens land zien. Maar zij laten het anker zakken voorbij het voorhangsel, wat het water is, en dat anker zakt naar de bodem van de zee, ergens bovenop—bovenop een grote berg. En het sleept verder totdat het aan die berg vasthaakt, zich daar in die rotsspleet vastzet, en de hele zee kan het niet meer bewegen. Het is verankerd, buiten het zicht.

91 En elke persoon die Jezus Christus als persoonlijke Heiland heeft aangenomen, die wedergeboren is uit de Heilige Geest: u hebt het anker uitgeworpen. Als u ziek bent en uw hoop op Christus is gebouwd, dan hebt u uw anker laten vallen. De dokter mag *dit, dat* of *van alles* zeggen; maar zo waar als uw geloof dáárheen ziet! De golven, ziekteaanvallen, koorts mogen opkomen en dergelijke, maar uw anker houdt stand binnen het voorhangsel.

92 Ergens ginds in dat mystieke land—zeggen ze: "Waar heb je je hoop op gebouwd? De dokter zei dat het afgelopen is. De medicijnen zeggen dat ze niets kunnen doen. De operatie heeft gefaald." Maar mijn hoop is daar niet op gebouwd.

93 Wij hebben onze hoop binnen het voorhangsel. Welk voorhangsel? Door het vergieten van Zijn bloed, dat Zijn Geest van Zijn lichaam losscheurde. En tussen dat voorhangsel daar heeft het anker Iets gegrepen.

94 Ik heb ooit een schip gezien, toen het daar heen en weer werd geslingerd. En ik dacht: "Wat houdt dat schip toch op dezelfde plek?" Ik begreep het niet. "En daar op zee?" En ik merkte dat de golven het *deze* kant op slingerden, en weer *deze* kant op slingerden, maar het kwam niet van zijn plaats. Ik kon niets zien. Maar er was een dunne draad, touw, dat vanaf de boeg van dat schip naar een anker liep dat ergens onder mijn . . . waar ik niet kon zien, diep in het water. En het hield daar vast. En ik zei: "Geprezen zij God!"

95 Ja, op een dag vond ik een anker. Ik las hier . . . er stond: "Wie wil, laat hem komen." Ik wierp dat anker uit voorbij iets dat ik niet kon zien. Iets greep een houvast. En wanneer de strijd hevig woedt, houdt het anker vast binnen in het voorhangsel. Wanneer ongelovigen opstaan en moeilijkheden opkomen en alles om mij heen bezwijkt, heeft ons anker een houvast binnen in het voorhangsel. Waar is het? Ik weet het niet. Maar het is voorbij het voorhangsel—ergens daarginds, verankerd in de Rots

der Eeuwen. "Ons anker is vast, onwankelbaar. Het houdt vast—binnen in het voorhangsel.

Welke hoop wij hebben als een anker van de ziel, hetwelk zeker en vast is, . . .

96 "Zeker en vast." O, als we maar wat meer tijd hadden om te weten wat *verzekerdheid* betekent. "Zekerheid," iets dat u weet—en uw verzekerdheid. Wat is verzekerdheid? "God zwoer bij een eed dat Hij het zou doen." Dat is de verzekerdheid.

97 Enige tijd geleden kwam er een man naar me toe en hij zei: "Billy, ik wil je een verzekeringspolis verkopen."

98 Nou, een verzekering is op zich prima. Ik heb er zelf geen. Ik vermoed dat ik daarin naar het andere uiterste ben doorgeslagen. Een—een maatschappij had ooit een flink bedrag van mijn arme oude vader ingehouden, omdat hij te ongeletterd was om de polis te lezen. En zelfs een advocaat uit Philadelphia kon er geen wijs uit worden. Dus hij zei . . . Hij had hem die polis verkocht. En hij betaalde er, voor mijn broer en ik, twintig jaar lang aan. Hij zei: "Aan het eind van de looptijd dat het vijfhonderd dollar waard zou zijn". En tijdens de financiële crisis en zo—de arme oude man die maar doorwerkte! Aan het einde vertelden ze ons dat ze de polis verkeerd hadden voorgelezen. "Het was zeven dollar en vijftig cent waard." Dus heeft het me een beetje verbitterd. Nu zijn ze niet allemaal zo. Er zitten hier nu verzekeringsagenten bij.

99 Vaak . . . mensen zijn gekomen en zeiden: "Billy, ik wil u een verzekering verkopen." Wel, ik geloof dat daar helemaal niets mis mee is.

Ik zei: "Kijk, ik héb een verzekering."

100 En hij zei: "Wat voor verzekering hebt u?" Hij zei: "Welke polis hebt u?"

Ik zei: "Eeuwig Leven."

Hij zei: "Eeuwig Leven?"

Ik zei: "Ja meneer."

Hij zei: "Wie verkoopt die polissen?"

Ik zei: "De Here Jezus."

Hij zei: "En hebt u een verzekering?"

Ik zei: "Ja meneer."

Zei: "Wat voor een is het? Toe, welke is het, Billy?"

Ik zei: "Het is een verzekering."

Hij zei: "Wat?"

101 Ik zei: "Zalige verzekerdheid, Jezus is mijn! O, welk een voorsmaak van goddelijke heerlijkheid!"

102 Hij sloeg zijn armen om me heen; een jeugdvriend. We stonden hier recht aan de overkant van de straat. Hij zei: "Billy, daarmee kom je hierboven nog niet op het kerkhof terecht."

103 Ik zei: "Dat weet ik. Maar het zal me eruit krijgen. Ik maak me geen zorgen om erin te komen. Maar het zal me eruit halen." Dat klopt.

104 Ik kon toen ik ziek was aan mijn verzekeringspolis denken, maar het hielp mij niet. Maar mijn verzekering, van Jezus: ik had een anker, "standvastig", de zekerheid "dat God bij zichzelf gezworen heeft" dat Hij zich aan elk Woord dat Hij beloofde zou houden.

105 Toen Mayo zei: "Er is geen hoop voor u," geen hoop meer voor mij om te leven— ik had oprispingen die me uiteindelijk zouden doden. Maar mijn anker hield stand binnen in het voorhangsel. "Wel, wat ziet u?" Ik weet niet wat ik zie. Er is iets dat ik weet.

106 Dat is wat het is. Je weet het. Het is niet door werken. Het is door geloof. Wij geloven het.

107 Wat voor zekerheid had Abraham van de dokter, de medische vereniging van Ur, of van waar dan ook? Toen hij honderd jaar oud was, en Sara negentig, en ze een baby zouden krijgen? Maar zijn anker hield binnen in het voorhangsel, want God gaf hem de belofte en hij rustte daarop. "En noemde de dingen die niet waren alsof ze waren," omdat hij wist dat God machtig was— hier is het—dat God machtig was te doen wat Hij beloofd had.

108 Hij maakte de wereld. Hij heeft mij gemaakt. Hij maakte alles. Hij heeft u gemaakt. Hij maakte alles ook, door Zijn Woord. En Zijn Woord zal precies doen wat het zegt dat Hij—het zal doen.

109 Nu: o, hoe . . . wat een hoop! "Welke hoop wij hebben, verzekerdheid van de hoop, binnen in het voorhangsel."

110 We moeten nu opschieten, want we hebben een lange gebedsrij voor de boeg.

111 Merk op: "Waarheen . . ." O, tjonge! Goed, laat iedereen nu kijken. 20e vers, kijk hier eens naar.

> *Waar de voorloper voor ons is binnengegaan,*
> binnengegaan, *namelijk Jezus*, . . .

112 De voorloper van wat? De voorloper van onze verlossing, lichamelijk en geestelijk. "Want Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden verbrijzeld; de straf, die ons de vrede aanbrengt was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden." De voorloper van onze verlossing is reeds binnengegaan. "De zekerheid—reeds binnengegaan— namelijk Jezus."

> *. . . voor altijd een hogepriester geworden, naar de ordening van Melchizedek.*

113 Nu komen we bij het punt waar we deze tekst nu willen nemen en erop in willen gaan.

114 Al deze grote beloften, we voeren het terug tot één ding: dat "Jezus, onze voorloper, die het zaad van Abraham was," door de

Heilige Geest ons heeft geroepen tot deze gezegende hoop, die wij nu hebben, "een anker van de ziel, vast en zeker, verankerd in het voorhangsel". Deze Jezus, die een voorloper was, die naar de ordening van Melchizedek was.

115 Nu, deze grote Man, Melchizedek—we willen de komende paar minuten over Hem spreken; ons haasten, de komende tien of vijftien minuten, en daarna dan de gebedsrij.

116 Bouw nu uw geloof op; laat de duivel u van niets beroven! U bent hier vanmorgen, in dit kleine gebouw, waar de almachtige God in deze nederige verblijfplaats hier zal komen. U zegt: "Het ziet er niet zo best uit." Maar Hij kwam tot een kribbe.

117 Hij zal komen tot elk nederig hart dat zich openstelt en zegt: "Ja, Here Jezus, ik geloof het. Misschien begrijp ik het niet eens, maar ik geloof het toch."

118 Deze gezegende hoop die wij hebben: "Christus, de voorloper, is reeds gekomen." Weet u wat een voorloper is? Iets dat vooruitloopt, of voorafgaat. Christus, de voorloper toen van onze redding, kwam naar de aarde; en om een voorbeeld te zijn voor de gemeente—dat de gemeente Zijn werken zou voleindigen, of Zijn werken zou voortzetten, nadat Hij Zijn offer op Golgotha had volbracht. Ziet u het? Let op.

119 Bovendien werd Hij in nederigheid geboren, daar in een kribbe. Hij werd bespot—zoals ook met u, of met ieder ander die Hem dient. Maar toen Hij op aarde was, had Hij "die geen aanzien des persoons had", had Hij allen lief. Hij—Hij genas allen. Hij zegende allen. Hij deed goed waar Hij ook ging. Hij gaf Zijn leven als een offer; stierf, werd begraven. Stond op, voer ten hemel, als de voorloper voor ons.

120 En dezelfde Geest die op Hem was, is teruggekeerd om met de gemeente te zijn, om haar te leiden en te begeleiden. Zeggende: Nog een korte tijd en de wereld ziet Mij niet meer. Maar gij zult Mij zien, want Ik . . . " "Ik" is een persoonlijk voornaamwoord. "Ik zal met u zijn, zelfs in u, tot de voleinding der wereld." Als wij onze gedachten richten op Zijn grote, allerhoogste offer, als de voorloper van onze gezegende hoop die wij nu binnen het voorhangsel hebben.

121 Dan: door geloof geloven wij het. Ons anker gaat daar uit, en de uiteinden ervan, in het Woord van God, blijven vastzitten binnen in het voorhangsel. En een gebedsrij die hierdoorheen loopt, houdt ons vast aan de belofte. "Niet heen en weer bewogen, omgedreven door elke wind van leer. Maar standvastig, onbeweeglijk, altijd overvloedig in de genade des Heren, alzo gij weet dat uw arbeid niet vergeefs is in de Here." Wat een hoop!

122 Nu, deze Melchizedek—er wordt hier over Hem gesproken, rechtstreeks uit . . . Paulus die tot de Hebreeën van het Oude Testament spreekt, over een schaduwbeeld.

123 Laten we teruggaan naar Genesis, het 14e hoofdstuk, en even een klein stukje lezen voordat we verdergaan over wie deze Melchizedek was. We lezen in het 14e hoofdstuk van Genesis, en bij het 14e vers beginnend.

124 Abraham, zoals u weet, was geroepen uit Chaldea, het land Ur. . . de stad Ur liever, in het land van Chaldea. En God zei tot hem: "Ga weg van uw volk en scheidt u af." Laat me dat nu benadrukken.

O, hadden we hier vandaag maar meer tijd voor! De tijd is zo beperkt.

125 "Ga weg van uw volk en scheidt u af, en Ik zal u zegenen." Ziet u?

126 En om dezelfde belofte te verkrijgen die Abraham heeft verkregen, moet u zich afscheiden van alle wereldse omgang, van alle dingen van de wereld. Uw zondige verlangens, uw lusten, hartstochten van de wereld, en al deze dingen: scheidt u af van de zaak! Kom eruit, naar een vreemd land, een land waar u nog nooit bent geweest, om te wandelen, niet door zicht, maar door geloof.

127 Want Abraham had niets. Niemand was ooit deze rivier de Eufraat overgestoken om in dit land te verblijven. "Maar Abraham—door het geloof—heeft de zijnen verlaten, en ging voorwaarts, en scheidde zich af."

128 Zoals het bloed van Jezus Christus vandaag, door de Heilige Geest, ons scheidt van de dingen van de wereld, om in een nieuw leven te wandelen; bekritiseerd, bespot, "heilige rollers" genoemd, verkeerd begrepen, maar ons anker houdt stand.

129 Hebreeën 11 zei: "Zij wandelden in schaapsvellen en in geitenvellen, leden gebrek, en op plaatsen, want zij geloofden dat ze een Stad zochten waarvan God de Bouwer en Maker is." Iets binnenin hen vertelde hen "dat er een Land was, een Stad, waarvan God de Bouwer en Maker is. En dat zochten zij, zonder te weten waar zij heen gingen."

130 Zo is het met elke pelgrim vandaag. Hij zoekt iets waar hij zijn handen niet op kan leggen, maar hij ziet overal om zich heen het bewijs ervan komen. "Wat liet mij *dit* doen? Wat liet deze kreupele vrouw lopen? Wat liet die kreupele vrouw lopen? Wat liet de hernia bij de man verdwijnen? Wat liet de kanker bij de vrouw verdwijnen? Wat liet die dove oren hier laatst opengaan—tweeëntachtig jaar oud? Wat deed het?" Het zijn bovennatuurlijke eigenschappen, dat het anker. . . Die Stad waarvan God de Bouwer en Maker is, waar we naar uitkijken, hoewel we niet kunnen zien waar het is, maar er is iets dat daarboven verankerd is. "Het anker binnen in het voorhangsel. Onze hoop is zeker, onbeweeglijk."

131 En Abraham verliet het land, verbleef daar, noemde zichzelf een vreemdeling en een pelgrim.

132 En kijk: Abraham was, net als alle stervelingen, geen onsterfelijke man, niet een man die geen fouten kon maken, maar maakte voortdurend fouten. Maar ongeacht hoeveel fouten hij maakte, hield zijn anker nog steeds, want hij had de belofte.

133 Dus nam hij Sara met zich mee. Hij nam Lot mee. Hij nam zijn vader mee. En zolang zij bij hem waren, kon God hem niet zegenen. Uiteindelijk stierf de oude man en zij begroeven hem. Hij trok nog een eindje verder, en Lot viel terug. En u weet wat er daar gebeurde. En toen scheidde hij zich van hem af. Vervolgens verscheen God opnieuw aan hem—zei: "Nu, Abraham, kijk rond over dit grondgebied. Het is allemaal van u." Toen hij de juiste keuze had gemaakt. Dat is het. Scheid uzelf van alles af.

134 Ik moet dit zeggen. Kijk. Ik hoop dat het zijn rustplaats vindt, want ik heb er nooit op voorhand bewust over nagedacht.

135 Misschien is dat de reden waarom het met sommigen van ons niet zo goed gaat. We houden vast aan dingen die we zouden moeten loslaten, in de afscheiding. Een beetje twijfel, een beetje 'zou het?', een beetje scepsis: "Zou het wel juist zijn. Zou dít kunnen? Zou dát kunnen? Hoe zou het kunnen?" Laat het vanmorgen los!

136 In Hebreeën 12:1 staat: "Laat ons afleggen alle last, en de zonde die ons zo lichtelijk omringt." De "zonde", wat is dat? Het "ongeloof", dat ons zo lichtelijk omringt. "En laat ons met lijdzaamheid lopen de loopbaan die vóór ons ligt; ziende op Christus, de Auteur en Voleinder van ons geloof."

137 Let op: Abraham hier . . . Toen kwam hij in moeilijkheden; Lot trok naar Sodom en Gomorra. U kent het verhaal.

138 We moeten opschieten, hebben haast. We kunnen er niet aan toekomen. Het 14e vers.

139 En voor u het weet, kwamen al de heidense koningen daarheen, naar Sodom toe, en verklaarden de oorlog, en namen Lot en, de neef van Abraham, en namen hem mee, Lots vrouw en de kinderen en al de anderen, en verlieten het land.

140 En een van de koningen van Sodom, toen hij begon te vluchten, kwam hij daar in de lijmputten terecht en viel dood. Lijm is wat ze gebruikten om hun bakstenen en mortel van te maken en hun steden mee bouwden.

141 Gewoon als een kleine voorlezing hiervan. U kunt het lezen wanneer u thuiskomt. Maar omdat de tijd beperkt is, moeten we ons haasten. En het 14e vers:

> *En toen Abram hoorde dat zijn broeder gevangen werd genomen, . . .*

142 Broeder, ik hou daarvan: "zijn broeder"—en kijk wat Lot hem had gedaan! Maar toch was er een soort band die bindt, als de broeder teruggevallen is. Zoals de jongeman een poosje geleden vertelde, de jonge prediker hier, dat hij teruggevallen was en weg was gegaan. Toch blijft de Heilige Geest op de een of andere manier die persoon roepen. Wanneer hij in moeilijkheden is, is Hij daar bij hem.

> . . . Abrahams *broeder was gevangen genomen;* en *hij bewapende zijn geoefende knechten,* en droeg hen op . . . *geboren in zijn eigen huis, driehonderdachttien man, en achtervolgde hen tot Dan.*
>
> *En hij verdeelde zich tegen hen,* en *hij en zijn knechten, 's nachts . . . sloeg hen en achtervolgde hen tot Hoba,* en daar *ter linkerhand* tot *Damascus.*

143 Abraham nam al zijn knechten en gewapende mannen mee. Bedenk eens: de man die straatarm was geweest toen hij het land daar in Chaldea in Ur verliet, had driehonderdachttien gewapende mannen als knechten. Dan zeggen dat God u niet zegent? "Driehonderdachttien."

U zegt: "Wel, is dat zo?"

144 Dat is wat de Schrift zegt. Hij had genoeg knechten om tegen een leger te vechten. En hij overwon! Let op: "En hij bracht . . . " Hij ging hen achterna, nam alles wat ze hadden.

> *En . . . bracht alle bezittingen terug, en bracht ook zijn broeder Lot en zijn bezittingen terug, en ook de vrouwen en het volk.*
>
> *En de koning van Sodom ging hem tegemoet, nadat hij teruggekeerd was van het verslaan . . .* en *de koningen . . .* van—van *het dal . . .* en *het Koningsdal.*
>
> *En Melchizedek, koning van Salem, bracht voort brood en wijn,* en gaf hem; *en hij was de priester van de allerhoogste God.*

145 Nadat al deze heidense koningen binnen waren gekomen en zijn broeder hadden meegenomen, nam Abraham zijn knechten mee en ging hen achterna, en ging daarnaartoe, en haalde hen; en keerde met hen terug (en slachtte de koningen), en bracht hen terug.

146 En, let op: de koning van Sodom kwam. De koning van Gomorra werd gedood. Maar de koning van Sodom kwam en bracht hem . . . en zei hier: "Alle bezittingen die—die u hebt genomen, die deze mensen hebben meegenomen, ik zal ze u geven."

147 Later in dit hoofdstuk zien we dat Abraham zei: "Ik zal geen draad of schoenriem nemen, zodat u niet kunt zeggen dat u Abraham rijk hebt gemaakt."

148 Maar de gedachte waar we naartoe willen, staat hier.

En Melchizedek, koning van Salem, bracht brood en wijn; en hij was de priester van God, de Allerhoogste.

En hij zegende hem en zei: Gezegend zij Abraham *door God, de Allerhoogste, die hemel en aarde bezit;*

En hij zegende hem, en hij . . .

En gezegend zij God, de Allerhoogste, die uw vijanden in uw hand heeft overgeleverd. En hij gaf hem een tiende *van alles.*

149 Ik hou ervan. Let op: nu, nadat Abraham—het geestelijke beeld hier—Abraham . . . "zijn broeder" die afgedwaald was. Een beeld van de ware gemeente, of de ware gelovige van God, die door God gezegend is, en de belofte van God heeft, het verbond van God heeft, en geloof heeft in het verbond.

150 Nu, denk eens na. Als u hier telt, waren er ongeveer tien of vijftien koningen die daarheen trokken, en waarschijnlijk . . . hoeveel dienstknechten hadden zij wel?

151 Maar Abraham telde degenen die hij had die trouw waren: "geboren in zijn eigen huis." O, o! De getrouwen: "geboren in zijn eigen huis." Het waren zijn dienaren, die hij had laten besnijden, die onder dezelfde belofte vielen als hij. En hij ging achter zijn teruggevallen broeder aan, en achtervolgde ze met een handjevol mannen, driehonderdachttien man, de koningen achterna, en overwon hen, en pakte hen en slachtte hen. En bracht alles terug wat verloren was.

152 Een perfect beeld van Christus! En de gemeente—de Heilige Geest die de getrouwen leidt, die geboren zijn in hetzelfde huis van de Heilige Geest waar Christus geboren werd, die de dwalenden en teruggevallenen achterna gaat. En elk kwaad dodend dat hen heeft overwonnen. Amen! De zonde overwinnend; alle last afleggend. Tot de mensen sprekend over hun lusten en de dingen die ze doen; hakt het af— hun ziekten en alles! Hen het Evangelie predikend en hen terug in volledige gemeenschap met God brengend.

153 Let op. En toen hij terugkeerde, kwam Melchizedek hem tegemoet. Wie was deze Melchizedek? En merk op, als eerste nu: Melchizedek bood hem geen geld aan. Melchizedek bood hem alleen "brood en wijn" aan. Melchizedek was een Priester van de Allerhoogste; de Koning van Jeruzalem.

154 Het heette toen Salem. Hier is wat staat in de Cruden-concordantie. Ik dacht: mocht er later twijfel over ontstaan, dan kan ik het bewijzen, dat Jeruzalem eerst Salem was. J-e-r-u-s--l-e-m, ziet u, Salem, Jeru-salem. Ziet u? Het heette eerst H-i--r-u- -a- -m, Hieru-salem—dat klopt—toen het in bezit van de Heidenen was. O, ik hoop dat u dit nu begrijpt. Jeruzalem was eerst in het bezit van de heidenen.

155 "En de Koning van Jeruzalem, of Salem, wat de Koning des vredes betekende, de Koning der gerechtigheid, ontmoette Abraham toen hij terugkeerde. En gaf hem," het avondmaal, "brood en wijn," duizenden jaren, of honderden jaren, voordat brood en wijn ooit een inzetting in de gemeente was. En Hij was de Koning van Jeruzalem. Amen.

156 Wie was deze grote Man? Terug naar onze tekst nu—het 7e vers . . . of 7e hoofdstuk.

Want deze Melchizedek, koning van Salem, priester van de allerhoogste God,

157 Hij was niet alleen een Koning, maar hij was een Priester.

. . . die Abraham tegemoet ging, toen hij terugkeerde van het verslaan van de koningen, en hem zegende;

158 Zegeningen komen alleen van iemand die hoger is. Kijk. "Aan welke ook . . . "

Aan welke ook Abraham het *tiende deel van alles gaf; vooreerst, volgens de uitlegging: Koning der gerechtigheid, vervolgens ook:* de *Koning van Salem, dat is:* de *Koning des vredes;*

159 Wie was deze grote Man, vele jaren geleden? Wie was Hij? Luister. Laten we wat meer over Hem lezen.

Zonder vader, zonder moeder, . . . zonder *begin van dagen* en zonder *einde des levens*; . . .

160 Als Hij geen vader had, geen moeder had, geen begin van dagen had noch einde des levens, dan bestaat Melchizedek nog steeds. Is dat juist? "Gelijkgemaakt . . . Zonder vader, zonder moeder."

. . . maar aan de Zoon van God gelijkgemaakt, blijft hij een priester voor altijd.

161 Hij kan niet . . . Hij had geen begin. Hij heeft geen einde. Hij had geen vader. Hij had geen moeder. Toch was Hij een Man, en Hij kwam uit Salem. Vrede—Hij was de Koning van vrede. Hij was de Koning van gerechtigheid.

162 Hij was niet alleen een Koning, maar Hij was ook een Vorst. En Hij is de Vredevorst. Hij is de Roos van Saron. Hij is de Lelie der Valleien, de Morgenster—de Alfa, Omega—Hij die was, die is en die komen zal— zowel Wortel als Nageslacht van David. Hij was vóór David, in David, en na David.

163 Wie was deze Priester? Niemand anders dan de vleesgeworden Here Jezus Christus, in Zijn magnifieke kracht. Hij was dezelfde, iets later, nadat Hij Abraham had ontmoet, en gaf hem, omdat hij tot het verbondsvolk behoorde, het avondmaal. Nu dan, door datzelfde verbond, nemen we . . . En Hij was als schaduwbeeld. Dat Melchizedek, toen Hij een mens in het vlees werd, in stukken zou worden gesneden en

het avondmaal zou worden gegeven, de fragmenten van Zijn gebroken lichaam, zoals wij die vandaag nemen.

164 Dáár ontmoette Melchizedek Abraham, en Abraham betaalde Hem tienden. Amen. Abraham, de grootste man op aarde, betaalde tienden aan Melchizedek: de Koning van vrede, de Koning van Salem, de Koning van gerechtigheid.

165 En Hij was een Prins. . . En Hij was—Hij was een Vorst. Hij was een Koning. En Hij was de Dienstknecht van de Allerhoogste, en Jezus was dat.

166 En toen Abraham—enkele jaren later, of niet lang daarna—toen Lot teruggevallen was en Sodom verbrand was, en Abraham alleen met Sara achtergebleven was op de dorre vlakten, toen er. . . hun vee allemaal van de honger lag te sterven, leek het alsof God hem in de steek had gelaten, maar hij had een sterk geloof, om te geloven.

167 En op een dag zat hij in de ingang van zijn tent, onder de grote eik. Het staat er vandaag nog steeds als een gedenkteken; het is verkoold en wordt overeind gehouden. En daar, toen Abraham in de ingang van zijn tent zat, zag hij Melchizedek naar hem toe komen; drie Mannen die eraan kwamen.

168 En ik stel me gewoon voor dat Abraham zei: "Ik heb Hem eerder gezien." En Hij komt dichterbij. En hij zei: "Laat me toch even. . . Kom toch langs, mijn Here, en laat me wat water halen voor Uw voeten." Ergens héél diep wist die verbondsman, diep in zijn hart, dat dat Iemand was die meer dan een mens was.

169 Hij zei: "Wij zijn vreemdelingen." Zei: "Wij komen uit een ander land." Hun kleren waren stoffig. Ja, dat waren ze, helemaal uit de heerlijkheid. En dus liepen Ze daarheen en zeiden tegen Abraham. . . Ze brachten wat. . . en wasten zich. En Abraham begon naar Hen te kijken.

170 Hij glipte terug de tent in en zei: "Sara, blijf hier even staan." Hij liep door de kudde en pakte het vetste kalf dat hij kon vinden. En hij slachtte het en bracht het terug.

171 En gaf deze Man wat vlees en brood en melk en boter. [Leeg gedeelte op de band—Red.]. . .

172 Nu, toen Melchizedek, de Koning van Salem, de Priester van de Allerhoogste, de Koning van vrede, die niemand anders was dan de voorafgaande gestalte van de Here Jezus Christus, en toen Hij Abraham ontmoette, gaf Hij Abraham het avondmaal en zegende hem. En hier heeft hij. . . Abraham ontmoet Hem op zijn reis naar Sodom en geeft Hem vlees en brood te eten.

173 O, ziet u het verband niet tussen de mannen? Hij beloofde het. Ons brood en water staat vast. En God zal het doen, zo zeker als wij hier zitten. En elke goddelijke belofte die Hij heeft gedaan, is Hij verplicht na te komen.

174 En toen de twee engelen verder gingen naar Sodom... Abraham bleef daar staan. En hij keek in de verte, met de Man. Hij zei: "Als ik er zóveel vind, en zóveel," zoals hij bleef zeggen, tot tien toe. En toen Hij vertrok, toen was de Engel, of de Man die naast hem stond, verdwenen en spoorloos, na het offer. En Abraham zei: "Ik heb van aangezicht tot aangezicht met de almachtige God gesproken." Melchizedek, en Christus, in de voorafschaduwing.

175 Hoe dat, vrienden, als we nu vanmorgen deze sluier hier konden nemen, die vóór onze ogen is, omdat het vlees ons heeft verblind, en die sluier zó opzij zouden scheuren om voorbij het gordijn van de tijd te kijken, om te zien wat het zou zijn. Ik zong vroeger een liedje:

> Ik ben diepbedroefd en verdrietig, en ik wil Jezus zien.
> Ik wil de lieflijke havenklokken horen luiden.

Ja, als ik Hem maar kon zien en gewoon voorbij het gordijn van de tijd kon kijken.

> Het zou mijn...mij meer geloof geven, en zou al...en al mijn kracht wezen,
> Als ik maar voorbij het gordijn van de tijd kon kijken.

176 Wie was dat daar, in dit Jeruzalem op aarde destijds, "die geen begin van dagen had en geen einde van jaren" en daar kwam en het avondmaal gaf, aan Abraham, die de belofte had? En de belofte wordt vanmorgen ook aan ons gegeven. Het is aan ieder van u.

177 Als wij meer tijd hadden—ik wou dat we dat hadden—voor dit geweldige onderwerp; misschien komt die dag nog, nadat deze reis voorbij is.

178 Als ik nu door de verschillende landen ga, in het buitenland en overal, om het Evangelie te prediken, laat mij u deze gedachte nalaten, mijn geliefde kinderen, mijn broeders en medearbeiders in het Evangelie van onze Here Jezus Christus. Word niet moede. Vat vanmorgen nieuwe moed. Hef uw hoofd op. Hef de zwakke knieën op en de handen die eens neerhingen. Zie op de Leidsman en Voleinder van ons geloof, de Here Jezus Christus, die ons deze beloften heeft gegeven. Dit wat ik u heb proberen te prediken, door openbaring die mij werd gegeven door de Here Jezus Christus— hoewel ik onwetend ben, en ongeschoold, ongeletterd, toch heeft de almachtige God het voor de wereld geplaatst, want het is onfeilbaar.

179 Er zitten hier vanmorgen mensen die vorige week kreupel en aangevochten waren en die deze week normaal en gezond zijn. Er zijn mensen die doof waren, die hier een paar avonden geleden stonden, en nu staan ze hier en horen net zo goed als de rest. Wat is het? Het is Gods onvoorwaardelijke verbond dat Hij met

Abraham en zijn zaad heeft gesloten. Hij beloofde dat Hij het zou doen, laat ons het dus vanmorgen geloven met heel ons hart.

180 Als . . . mensen, sommigen van ons zitten hier, oud; sommigen van ons worden grijs. Sommigen van ons . . . voordat we elkaar weer ontmoeten, kunnen sommigen van ons al voorbij het voorhangsel zijn gegaan. Maar wat u ook doet, wat het leven ook voortbrengt—als het ziekte brengt, als het wat ook maar ter wereld brengt— houd uw anker binnen het voorhangsel. Blijf kijken naar de Auteur en Voleinder daarginds, de Here Jezus Christus. Noem die dingen die lijken te zijn alsof ze er zijn.

181 Er zijn drie zaken die een mens volgt. Het eerste is menselijk; het tweede is goddelijke openbaring; het derde is een visioen, dat ZO SPREEKT DE HERE is. Vaak zitten we *hier* ergens beneden en klimmen nooit tot *dit*. Als u daar nog niet bent, werp uw hoop dan door dat voorhangsel heen, naar het ZO SPREEKT DE HERE. Ook al ziet u het visioen niet; ook al komt de openbaring niet; ook al zegt u, nadat er voor u gebeden is: "Ik wou gewoon dat ik kon geloven." Dat maakt helemaal niets uit. Werp uw anker daar neer en noem het tóch alsof het zo is.

Abraham kon het niet zien. Hij zei: "Hoe kan dat zijn?"

182 Maria kon het niet begrijpen. Hoe kon ze een baby krijgen "zonder een man te kennen"?

183 Hij zei: "Maar de Heilige Geest zal u overschaduwen. Híj zal het tot stand brengen."

184 Ze zei: "Zie, de dienstmaagd van de Here. Laat het mij geschieden." Hoe zou het gebeuren? Zij wist niet hoe. Maar zij wierp haar anker uit voorbij het voorhangsel en ging op weg en getuigde dat ze een baby zou krijgen, nog voordat zij ook maar enig leven of iets dergelijks had gevoeld. Ze noemde die dingen die er niet waren alsof ze er waren.

185 Abraham, toen hij vijfenzeventig jaar oud was, gaf God hem de belofte. En Sara, vijfenzestig jaar oud—gaf de belofte. En er gingen vijfentwintig jaar voorbij voordat het ooit gebeurde. "Maar Abraham twijfelde niet aan de belofte van God door ongeloof, maar was sterk in het geloof en gaf God de eer. En noemde die symptomen en dingen die er waren, alsof ze er niet waren." En getuigde alleen dat wat God had gezegd waar was, want hij had de belofte.

186 God zij genadig. O, tjonge! Is uw geloof vanmorgen nog altijd standvastig? Als de woelige winden waaien, de nachten donker zijn en de wind en bliksem flitsen, houdt uw anker dan stand? Bouw uw hoop vanmorgen op niets minder dan Jezus' bloed en gerechtigheid. Ik weet dat het moeilijk is. Dat het moeilijk lijkt. Maar neem het één keer aan en neem God op Zijn Woord en zie wat een gezegende hoop het is om gewoon voorwaarts te marcheren in geloof.

187 In deze grote geloofsstrijd, zoals ik geprobeerd heb te strijden, ben ik enkele vreselijke obstakels tegengekomen, ben over enkele ruwe wegen geweest. Het is aan mij te zien. Dat ik dat heb meegemaakt. Maar het is het meest gezegende geweest. Ik zou het voor niets ter wereld willen ruilen.

188 En hier zijn mijn grootste overwinningen, de grootste genoegens die ik heb, is wanneer ik tegen iets aanloop. En ik er niet overheen, eromheen of eronderdoor kan kijken. Ik blijf er gewoon naartoe lopen—en ik geloof dit: dat God een weg zal banen als ik er kom. Ik ben dit jaar nog nooit zó ver gekomen . . . En over heel de afstand die ik heb afgelegd, heb ik op Hem vertrouwd. Hij heeft mij nooit in de steek gelaten.

Het is genade die mijn hart heeft geleerd te vrezen,
Het was genade die mijn angsten verlichtte;
Hoe kostbaar verscheen die genade,
Het uur waarop ik voor het eerst geloofde!

En door vele gevaren, moeiten en strikken,
Ben ik reeds gekomen;
Het was genade die mij tot dusver veilig heeft gebracht,
Het is genade die mij verder zal nemen.

En wanneer wij daar tienduizend jaar zijn geweest,
en helder stralen als de zon;
zullen we niet minder dagen hebben om Zijn lof te zingen
Dan toen we voor het eerst begonnen.

189 Wanneer wij daar bijeenkomen, met Abraham, Izaäk en Jakob, degenen die erfgenamen waren van de belofte, die ernaar uitzien dat wij niet falen, "want zonder ons kunnen zij niet volmaakt worden." En hoe ze vanmorgen op ons rekenen! Laten wij niet falen. Houd uw anker in Christus.

190 Als u een zondaar bent, hoeft u niet naar het altaar te komen. Het is gebruikelijk om dat te doen. Maar als u niet wilt komen en er geen ruimte voor u is om te komen, zeg dan: "Here, ik werp nu al de wereldse dingen terzijde. Ik leg mezelf voor U neer, bloot en naakt zoals ik ben, en ik ben een schande en een schandvlek. Maar ik werp mijn anker op U en ik geloof in U. Niets dat ik kan doen dan wat U voor mij hebt gedaan."

191 Als u ziek bent, de dokter zegt dat er helemaal geen mogelijkheid is dat u ooit gezond wordt, dat er niets gedaan kan worden . . . Kijk dan rond in deze taber- . . . deze kleine groep mensen vanmorgen, terwijl dit maar een—een klein handjevol is, niet eens een fractie van de duizenden die in de afgelopen weken over de hele wereld genezen werden.

192 Geweldige campagnes! De wereld bruist van de goddelijke genezingscampagnes; mannen van geloof die eropuit trekken en die God op Zijn Woord durven te nemen. De dagen van de heidenen lopen ten einde. Dit is een teken. Kijk ernaar. Wacht niet te lang.

193 Ze hebben te lang gewacht om Elia te herkennen. En de discipelen zeiden zelfs: "Waarom zeggen de schriftgeleerden: 'Elia moet eerst komen'?"

Hij zei: "Hij is al gekomen en u kende hem niet."

Ze zeiden: "Wie was hij?"

Hij zei: "Johannes de Doper."

"Wel," zeiden ze, "zeker was hij het."

194 Jezus kwam en zij wisten het niet. Nadat de Romein Hem had gekruisigd, toen het dan te laat was om nog iets te doen, zei hij: "Waarlijk was dat de Zoon van God." Hoewel Hij een misdadiger was, hoewel Hij—Hij bespuugd werd, hoewel Hij bespot en vervolgd werd, toch betuigde God Hem met tekenen en wonderen.

195 Laten we vandaag niet te lang wachten. Dit is het einde van de heidenbedeling. We eindigen.

Naties vallen uiteen, Israël ontwaakt,
De tekenen die de Bijbel voorzegde;
De dagen van de heidenen zijn geteld, benauwd
door verschrikkingen;
"Keer terug, o verstrooiden, tot het uwe."

De dag van verlossing is nabij,
De harten van de mensen bezwijken van angst;
Wees vervuld met de Geest, uw lampen in orde
en schoon,
Zie omhoog! Uw verlossing is nabij.

196 Onze Vader, wij danken U vanmorgen voor deze gezegende hoop. O, op die glorieuze dag, wanneer U opnieuw op de aarde staat, zal er gezegd worden: "Was er niet geschreven in de liederen: 'Uw verlossing is nabij'?" Toen U hier de eerste keer was, zei U: "Was het niet door David geschreven, in de liederen, deze dingen zo?"

197 En wanneer we aan dat lied denken: "Er zal een ontmoeting zijn in de lucht," want al de profeten en de verlosten en kleine David en Mozes en al de aartsvaders zullen daar aanwezig zijn. Dan zullen we zeggen: "Was het niet in het lied geschreven dat we dit zouden zien?" En de verlosten der eeuwen zullen zich samen verheugen.

198 Vader, vergeef elke dwalende man of vrouw, jongen of meisje vanmorgen. Moge dit een nieuwe dag in hun leven zijn, het moment dat zij, door geloof, de Here Jezus aanvaarden als

persoonlijke Redder en verzegeld worden in het Koninkrijk van God door de Heilige Geest.

199 Neem deze paar haastig uitgesproken woorden, Vader, en laat ze doordringen tot in de harten van de mensen, zoals ieder ze van node heeft.

200 Over enkele ogenblikken nu zullen de mensen hier langskomen om genezen te worden. Er zullen mensen hier zijn, Here, die blind zijn, aangevochten en kreupel en ziek, en allerlei ziekten op hen. Satan heeft deze kwade daad gedaan, Vader. Die arme mensen, Here, ze zouden hier niet komen als ze niet geloofden dat ze genezen konden worden.

201 U zei: "Wij overwinnen door het bloed van het Lam en ons getuigenis." En hier liggen touwtjes hier op het podium. Krukken en dergelijke zijn hier opgestapeld en weggehaald, en rolstoelen, en . . . o, veldbedden zijn weggevoerd, en bedden. En mannen en vrouwen zijn hiervandaan weggelopen, Here, van allerlei ziekten en kwalen die Satan over hen had gebracht. Niet omdat het de plek is, maar het is omdat hun geloof hier aan Uw voorwaarde voldeed.

202 Ik bid, God, dat elke zieke persoon hier aanwezig, dat hun geloof vanmorgen nu voldoende zal zijn om die grote Melchizedek daarginds te gedenken, die geen begin van dagen had. Hij had nooit een vader of een moeder. Hij had nooit een einde des levens; die vandaag nóg leeft. En toen geïncarneerd werd, Jezus Christus genoemd werd, vlees werd, stierf, er weer naar terugkeerde. Hij is nog steeds de Koning van vrede, de Koning van gerechtigheid, en belooft ons deze grote eeuwige dingen. Die Hij . . . Dat door God gezworen is aan Abraham, dat Hij zich aan het verbond zou houden, de belofte, door Hem en Zijn zaad, voor altijd. Help ons vandaag om nu naar dit podium te lopen met onwankelbaar geloof.

203 Sommigen hier, Here, zijn gebonden door onreine gewoontes—oude, vuile gewoontes van het vlees. God, zoals de Bijbel zei: "Laat ons elke last afleggen en de zonde die ons zo gemakkelijk omringt." God, mogen ze het vanmorgen terzijde schuiven en zien op Jezus, die ons reinigt van alle ongerechtigheid. Sta het toe, Vader.

204 En als we vandaag vertrekken, mogen we gaan met een hart vol liefde en blijdschap. Zegen deze kleine gemeente. Zegen onze dierbare broeder Neville, Here, terwijl hij hier als herder dient en dag en nacht arbeidt en een—een plaats probeert te maken voor de mensen om te komen aanbidden, om de Here Jezus te zien in Zijn manifestatie van liefde en kracht.

205 Zegen de dienst vanavond, Here. Breng ons een grote zegen. En Vader, wij bidden nu dat U glorie uit alle dingen zult krijgen.

206 En op een dag, wanneer heel het leven voorbij is, de laatste prediking is gepredikt, de Bijbel is gesloten, de taptoe

is geblazen, de wapens zijn opgestapeld, de kruitdamp is opgetrokken, de zon is ondergegaan— dan, Vader, ontvang ons dan in Uw Koninkrijk. Mogen wij komen als oude, door de strijd getekende veteranen. Sta het toe, Here, zodat we een nieuw lichaam kunnen ontvangen, waar we nooit meer ziek zullen zijn, noch hartzeer of verdriet zullen hebben.

207 Maar laten we getrouw zijn in al deze dingen, terwijl we nu hier op aarde zijn, om te geloven, en die dingen die niet zijn, die in strijd zijn met Gods Woord, te noemen alsof ze er waren. Want wij vragen het in Jezus Christus' naam. Amen.

208 Is hier iemand die gewoon zou willen zeggen: "Ik zou gewoon de Here Jezus Christus willen aannemen. Ik heb het nog nooit eerder gedaan. Ik wil gewoon mijn hand opsteken." Zeg: "Ik . . . door mijn hand op te steken, neem ik Hem aan." God zegene u, zuster. God zegene ú, broeder. God zegene ú. God zegene ú. Dat is . . . God zegene ú, broeder. "Ik wil de Here Jezus Christus aannemen." God zegene ú, zuster. God zegene ú. En God zegene ú. God zegene ú. Dat is goed zo.

209 Denkt u dat Hij dat niet hoort? Hij kent uw hart. Hij is degene die u vertelde het te doen. Iemand anders die zegt: "Ik—ik wil nu geloven. Ik—ik zeg nu: 'Here, ik wil U nú aannemen. Ik wil dat mijn anker daar stevig houvast heeft in het voorhangsel, zodat het nooit meer zal bewegen. Ik neem U aan als mijn Heiland.'" Wilt u uw hand opsteken, iemand anders? God zegene u.

[Leeg gedeelte op de band—Red.] . . . Wat dan?
Wanneer het grote Boek wordt geopend, wat dan?
Wanneer degenen die deze boodschap vandaag verwerpen,
Gevraagd zullen worden om een reden te geven—wat dan?

210 Moge de Here u nu zegenen. Terwijl u . . . We zullen nu . . . Hoevelen hier moeten er voor gebeden worden, die ziek zijn? Laat ons uw handen zien, overal in het gebouw, die ziek zijn.

55-0109M Melchizedek, De Grote Vorst En Koning
Branham Tabernacle
Jeffersonville, Indiana Verenigde Staten

DUTCH

©2026 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright kennisgeving

Alle rechten voorbehouden. Dit boekje mag thuis op een printer worden gedrukt voor eigen gebruik of om kostenloos te worden weggegeven, als een hulpmiddel om het Evangelie van Jezus Christus te verspreiden. Dit boekje mag niet worden verkocht, op grote schaal vermenigvuldigd, op een website geplaatst, opgeslagen in een terugzoeksysteem, in andere talen vertaald, of gebruikt worden om fondsen te verwerven zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van Voice Of God Recordings®.

Voor meer informatie of voor overig beschikbaar materiaal kunt u contact opnemen met:

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org